

Ἡ ἐλεημοσύνη.

~~~~~

αὐτοῦ εἶνε θαυμαστά διὰ τὴν ὁμοιότητα, ὡς ὁμολογοῦσιν οἱ γέροντες. Αἱ κεφαλαὶ αὐτοῦ ἀξιοθαύμαστοι φαίνονται οἶοναι ἐμφυχοί. Ἰταλὸς καλλιτέχνης ἀγοράσας ποτὲ εἰκόνα τοῦ Καντούνη, διὰ χρώματος ἐξήλειψεν ὅλον τὸ σῶμα καὶ ἀψῆκε μόνον τὴν κεφαλὴν, ἣν ἐκόμισεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὡς ἀριστοῦργημα.

Μετὰ τοὺς δύο Δοξάρχους, πατέρας καὶ υἱόν, ἀμέσως ὁ Κουτούζης κατὰ πρῶτον καὶ ὁ Καντούνης ὕστερον εἶνε οἱ δώσαντες νέαν ζωὴν τῇ ὀρθοδόξῳ ἀγιογραφίᾳ, ὡς πρὸς τὴν παράστασιν τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἱεραρχῶν ἁγίων. Ὁ Παναγιώτης Δοξάρχς ἐφιλοτέχνησε τὰ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἰδίως, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νικόλαος τὰ τοῦ βίου τῆς Ἀσιπαρθένου. Ὁ Καντούνης ὁμοίως ἐφιλοτέχνησε τὰς δεσποτικὰς ἐορτάς, τοὺς ἀποστόλους, τοὺς προφῆτας, ἁγίους, ἱεράρχας καὶ μὴ, ἐφιλοτέχνησεν πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. Καὶ εἰς πάντα προσεπάθουν ὅταν ἡδύνατο νὰ καινοτομήσουν ἐπὶ τὸ ἰταλικώτερον. Εἰς τοὺς ἱεράρχας λ.χ. ἐνῶ οὗτοι εἶνε ἐνδεδυμένοι μὲ ἀμφία ὀρθοδόξων ἱερέων, αἱ κεφαλαὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαίνονται ἔργα ἐνετικού χρωστήρος. Ἡ ἐν γένει στάσις τοῦ σώματος προδίδει τὴν Ἰταλικὴν τεχνολογίαν καὶ τὴν ἐφεσιν, ἣν εἶχον τοῦ νὰ δώσωσι νέαν ζωὴν εἰς τὴν τέχνην. Πολὺ σπανίως εἶδον ση-

μαίαν εἰς τοὺς κοινούς τύπους τῆς ὀρθοδοξίας. Λέγεται ὅτι ὁ Κουτούζης δὲν ἐδέχθη μέγα ποσὸν χρημάτων, διὰ νὰ ἀντιγράψῃ εἰκόνας μιᾶς ἐκκλησίας, εἰκόνας ἀτέχνους, ὅς οἱ ἐπίτροποι ἤθελον ὁμοίως ἀλλὰ διὰ λινελαίου. Ὁ Κουτούζης ἀπήντησεν: Ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶνε δοῦλος διὰ νὰ δουλεύῃ ὅπως θέλῃ ὁ ἀφέντης, ἀλλ' ἐλεύθερος νὰ δουλεύῃ ὅπως θέλει, ὅπως ἡ τέχνη ἀπαιτεῖ. Ἄλλοτε παρήγγειλαν εἰς τὸν Καντούνην ἕνα ἑστανρωμένον κατὰ τὸν κοινὸν τύπον τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας καὶ ἀπήντησε: « Δὲν εἶμαι κοροαδῶρος ἀλλ' ἀρίστας, καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη γνωρίζουνε πῶς ξεψυχᾶνε οἱ ἄνθρωποι στὸ σταυρό. »

Ὁ Κουτούζης καὶ ὁ Καντούνης εἶχον τὸ αὐτὸ ἰδεῶδες διὰ τὴν τέχνην· ἀμφοτέροι παρηκολούθουν τὰ ἔργα τοῦ Δοξάρχῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν. Ἡ σχολὴ αὕτη ἰδρυθεῖσα, ὡς εἶδομεν, ἐν Κερκύρᾳ ἀνεπτύχθη μεγάλως ἐν Ζακύνθῳ. Εἰς ἄριστος καλλιτέχνης διὰ τῆς λάμπει· τῆς τέχνης ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὡς ἐπιδρᾷ ἐπὶ παντὸς πεπρωκισμένου διὰ καλλιτεχνικῆς εὐφυΐας καὶ δεικνύοντος ἀνεξαρτήτως τεχνολογίας καὶ σκέψεως.

[Ἀκολουθεῖ].

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Π. ΤΣΕΧΩΦ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Εἶνε ἑσπέρᾳ τῆς παραμονῆς τοῦ νέου ἔτους. Ἡ Νέλλη, νεαρά καὶ εὐμορφὴ κόρη γαιοκτημονοῦ στρατηγοῦ, νύκτα καὶ ἡμέραν ὀνειροπολεῖ τὸν γάμον, κάθηται εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ μὲ κουρασμένα, μισοκλεισμένα μάτια βλέπει μέσα εἰς τὸν καθρέπτην. Εἶνε ὠχρά, μ' ἐντεταμένην προσοχὴν καὶ ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα. Ἀνύπαρκτος, ἀλλ' ὀρατὴ ἀποψίς, παρεμπερὴς πρὸς στενὸν διάδρομον, σειρά ἀναριθμητῶν κηρίων, ἀντανάκλασις τῆς μορφῆς, τῶν χειρῶν της, τοῦ πλαισίου τοῦ καθρέπτου, ὅλα ταῦτα πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχον περικαλυφθῇ ἐντὸς ὁμίχλης καὶ συνεχέοντο μέσα εἰς ἕνα ἀπροσδιόριστον, φαιδρὸν πέλαγος. Τὸ πέλαγος σαλεύεται, νεύει, καὶ ἀναδίδει ἐκαστοτε ἀνάλαμπάς. . .